

Koráb pouště

Bylo odpoledne, ve Lhotě se jako vždycky vůbec nic nedělo. Hančina maminka vyučovala dole v městečku jógu. Nechala tu lístek:

„Až si, Hanko, uděláš úkoly, můžeš si taky přijet zacvičit. Nebo zaskoč k tetě Petrylákové pro tu zkrácenou sukni.“

Ani jedna nabídka nevypadala přitažlivě, takže Hanka šla za Pepíkem. A za chvíli oba přešlapovali před chalupou slečny Florence.

Netrvalo dlouho a otevřely se dveře. Slečna seděla v kadeřnickém křesle a hlaholila:

„Jdete ke mně? To je super nápad!“

A už byli v sednici, slečna opustila křeslo, u kamen stavěla na čokoládu a předkládala medové koláčky.

Když se Pepík a Hanka zakusovali do prvního, vešel Vojta Veleba.

Jen tak bez pozdravu. Jako do Alberta pro sardinky.

„Strejda mě posílá, abyste mě ostříhala!“ řekl a v duchu zase dělal chacha. Tohle bidlo je na něj krátké!

Slečna nasadila vznešený obličej a povídala:

„Tůdle!“

Vojtu to popletlo. Staré slečny neříkají „tůdle“ a netváří se při tom jako celebrita. Takže se čistě ze zmatku pokořil:

„Strejda říkal..., prostě kdybyste mohla..., že prosí, abyste...“

„To je jiná vesta!“ zahlaholila zase slečna. Nasadila si brýle a pátravě si Vojtu prohlížela. Z jedné strany, zespoda si ho dokonce o trochu nastavila...

„Pepíku, asi začne umělecky tvořit,“ zašeptala Hanka. „Vidí do Vojty!“

Slečna ji zaslechla.

„Ano! Konečně se mohu začít projevovat.“

Vojta jako obvykle žvýkal, ale teď měl ještě pocit, že něco nehraje. A jak pořád jen pozoroval tu ženskou a nechal se od ní natáčet semhle a támhle, přestal myslet na žvýkání a u pusy se mu udělala chvějivá bublina.

Slečna Florence spokojeně kývla.

„Račte se posadit,“ řekla.

Mávla ke kamnům, zdvořilé kadeřnické křeslo přijelo až k Vojtovi a přívětivě vrzlo. Vojta úžasem otevřel pusy, bublina praskla a trochu ho olepila. Hanku a Pepíka strašně, ale příšerně mrzelo, že jediná zajímavost je to křeslo a Vojtu to na dlouho neuzemní.

„Pepíku, natáhni gramofon!“ zavelela slečna a vytáhla ruku z pásky.

Vojta zíral na úplně zdravou slečninu pravici.

Pepík zatočil klikou u gramofonu a nasadil jehlu na desku. Ozvalo se škrábání a slečna zdvihla obě ruce, jako by zahajovala koncert. Konečně se ozvala Kadeřnická symfonie v D dur, slečna ladně mávla pravičkou ke kadeřnickému kufříku a tam...

„Pepíku!“ hlesla Hanka. „Vidíš to, co já, nebo mám halušky? Odpověz mi, to přece není možné!“

Nebyly to halucinace, Pepík viděl totéž. Z kufříku se vznesly kadeřnické nůžky, letěly jako pták, jako lísteček, jako baletka, obkroužily Vojtovu hlavu a v rytmu hudby ho začaly stříhat.

„Kolem oušek opatrně,“ napomínala je slečna Florence, „a žádné rošťárny, došel mi kamenec!“

Vojta byl natotata ostříhaný a koktal:

„To je... to je...“

„...story!“ vyhekla Hanka. O fous a byla by se strefila. Chtěla říct, že je to k nevíře.

Pepík byl taky bez sebe.

„Senzace!“

„Normálka!“ odušila slečna Florence. „Za čtyřicet let spolupráce jsem si je vyučila.“

Řekla to jen na půl úst, pořád totiž taktovala a Vojtovi teď poletoval kolem hlavy holicí strojek, kartáč na vlasy a fén.

„Do práce, kafičko počká!“ říkala slečna a nástroje se jen kmitaly. „Krček nechat dlouhý, ten potřebujeme na hřívu, ták, přesně, po stranách probrat, aby vynikla dlouhá ouška, ano...“

Holicí strojek jezdil Vojtovi po hlavě, kartáč vlasy tu přihlazoval, tam zas čechral a fén se snažil, aby byl účes jako rozevlátý větrem. Vojta byl tak vedle sebe,

že se mu u pusy udělala nová

žvýkačková bublina. Byla

velká jako druhá Voj-

tova hlava. Čili nic

moc, ale ukázala se.

Vojta nebyl scho-

pen říct ani slovo,

natož sprosté slovo.

Na nějaký neurvalý

čin (ohníček na ruce,

štulce do zad, vysypávan-

ní batohů, krádeže svačin,

rvaček se slabšími atd.) neměl

vůbec pomyšlení.

Hanka a Pepík řvali v duchu blahem. Uzemnila ho!

Slečna Florence ho uzemnila!

A slečna velkým gestem skončila zároveň s Kadeřnic-kou symfonií v D dur a nástroje se vrátily do kufříku.

„Račte se podívat!“ řekla a podala Vojtovi zrcátko.

Vojta se lekl. Ze zrcátka se na něj díval velbloud. Byl to zuřící velbloud, protože měl u tlamy bublinu.

„Já to na vás řeknu,“ vykoktal Vojta, když se poznal.

„Proč?“ podivila se slečna Florence. „Strýček to uvidí sám!“

Vojta vyrazil z chalupy a slepice se rozutekly, protože se velblouda bály.

„Účes se jmenuje Koráb pouště,“ řekla slečna. „Myslím, že se k Vojtovi přesně hodí. Opravte mě, jestli se mýlím.“

„Nemýlíte!“ zařvali Hanka s Pepíkem.